

RUHR DIÓ I. KOKSZ. NEMZETI HITELINTÉZET száraz, fedett uszályában! megérkezett! 13-ig szállítható!

A városi tisztviselők és a jogtalanul levont nyugdíjárulékok

Karácsony előtt visszafizetik az összegek egyrészét

(A Délmagyarország munkatársától.) A számvétség a polgármester utasítása alapján — mint ismeretes — megkezdte a városi tisztviselők fizetéséből jogtalanul levont nyugdíjárulékok számfejtését, ami hosszadalmas munka, hiszen az érvénytelen városi szabályrendelet alapján egy-egy tisztviselő nyugdíjárulékát más és más százalékkulcs alapján állapították meg és ez a kulcs minden előléptetésnél, vagy állásváltozásnál változott. Megnehezíti az is a munkát, hogy nem kevesebb, mint *hét* száz városi tisztviselő nyugdíjárulék-követelését kell megállapítani, még pedig sürgősen, mert a közigazgatási bíróság ítélete a jogtalanul levont összegek haladéktalan visszafizetését rendeli el.

A visszafizetésre kerülő összegek a legkülönbözőbbek. Az alsó határ 36 és 40 pengő között változik, ennél kevesebbet senki sem kap, a felső határ pedig 7—800 pengő. Az összeg nagysága aszerint változik, hogy ki milyen koru volt, amikor a város szolgálatába lépett. Aki fiatalon kezdte a városi szolgálatot, azok a legalacsonyabb százalékkulcs szerint fizették a

nyugdíjárulékot, akik idősebb korban kerültek a városhoz, azoktól nyugdíjárulék címén fizetésük hat százalékát vonták le. Van a városnak egy főtisztviselője, aki a legmagasabb százalékot fizette és aki így most közel *nyolcszáz* pengőt kap vissza.

Scultéty Sándor főszámvédtől nyert értesülésünk szerint a számvétség karácsonyig *jel-tétlenül elkészül a munkával* és így a városi tisztviselők december 23-án, pénteken megkapják az összegeket.

Arra a kérdésünkre, hogy van-e erre a célra fedezete a városnak, kijelentette a főszámvédtől, hogy a közigazgatási bíróság ítélete értelmében *fizetni kell*. Ennek azonban valószínűleg az lesz a következménye, hogy a városi alkalmazottak január elsején nem kaphatják meg csorbítottanul esedékessé váló illetményeiket, mert annyi pénz nem igen gyűlhet már össze néhány hét alatt, amennyiből a nyugdíjárulékokat is, az illetményeket is kifizethesse a főpénztár.

Megérkezett a rádiók királya, az új PHILIPS SUPER-SELECTODYN.

A gázgyári akció-készülékeket kívánságra díjtalanul bemutatom.

Standard Super-33 és Lord készülékek és az összes márkás készülékek kedvező részletek kaphatók Kelemen Mártonnál, Kelemen ucca 11.

Beszélgetés egy harmincpengős inségmunkással

(A Délmagyarország munkatársától.) Jól ismertem ezt a fáradt, megtört arcot, ezzel az ijedt szempárral, még abból az időből, amikor a pirosas nyugodt vonású arcot derűs szemek díszítették. Az az arc és az a szempár egy szilárd alapon nyugvó, jókedélyű, szolid kerekedő arca, szeme volt. A magyar kereskedelem büszkeségének tekintették őt, mintapéldányát annak a kereskedőnek, aki üzletember a szó amerikai értelmében és gentleman, az angol felfogás szerint. Elegáns, szépasszony felesége, három gyermeke, jól berendezett lakása, vagyona volt. Ma reggel összetoppantunk egy sarkon. Ő azonnal megismert, — ezt később bevallotta — nekem csak ismerősként tűnt. De amikor halk bocsánatkéréssel el akart mellettem surranni, megismertem a hangját, aztán a harmadnapos szakáll alatt szemembe ötlöttek a régi vonások. Megfogtam a karját és nem engedtem tovább menni.

Ő FELSÉGE AVENDÉG!

Ez a mi jelszavunk és a mi sikerünk titka.

Mindent a vendégért és mindent a vendégnek!

A legjobbat, a legolcsóbbat!

A legjobb helyen fekvő szállodánkban nagyon jó szobát kitűnő ellátással

12 — P-ért

adunk.

Bristol Szálloda Budapest Dunapart!

Szomoruan mosolygott. Csipős decemberi szél fujt, ha jól emlékszem, az eső is szemezett, csunya idő volt. Börberi felöltőt viselt, azt, amit tíz évvel ezelőtt Londonban vásárolt. A szürke börberi magán viselte az idő és a munka minden jelét. Félretaposott cipő, rossz kalap, olcsó sál ötlött a szemembe, ahogy egy akaratlanul is szánakozó pillantással átvöltem. Észrevette a pillantást és fáradtan mosolygott:

— Köszönöm — mondta és egy kissé elfordította a fejét...

Aztán csend lett. Szorosabbra húzta nyakán a sálát, mert a decemberi szél ott okvetetlenkedett a börberi vékony anyaga között.

— Megyek — szólalt meg végül. Munkába megyek...

Mintha csak megérezte volna, hogy mit akartok kérdezni, mert így folytatta.

— Inségmunkára megyek. Szellemi inségmunkás vagyok a városnál. Nyolc órára a munkahelyem kell lennem, nem kockáztathatom az állást — fejezte be azzal a fájdalmas mosollyal, amelyet találkozásunk óta már másodszor figyeltem meg az arcán...

Látszott, hogy legszívesebben köszönés nélkül elsietne, de mégse tette meg. Megindultunk együtt és ahogy nem állott már velem szemközt és nem kellett akaratlanul is szánakozó pillantásomat elviselnie, megeredt a nyelve és elmondotta, hogyan ért el rövid néhány év alatt a 30 pengős inségmunkához...

— Tudja, hogy bár nem tartottam sokat magam felől, mégis becsült kereskedő voltam. Alaposan dolgoztam és munkámnak volt eredménye. Csak a családomnak éltem, mást nem tartottam fontosnak. Üzletem nőtt, terebélyesedett, a polcokon szaporodtak a dobozok. Az üzlettel együtt fejlődtek a gyerekek. Néha nem is tudtam, hogy melyiknek örüljek jobban és hálát adtam az Istennek, hogy ilyen „súlyos” gondjaim vannak. Azt hittem, hogy mindig így lesz: az üzlettel együtt nőnek és virulnak a gyerekek és nekem öregse-gemre nem lesz más dolgom, mint bennük gyönyörködni...

Sőhajtott nagyot és egy ideig szótlánul lépkedtünk egymás mellett.

— Jó darabig nem mutatkozott semmi baj. Az-

tán elkezdődött egy szörnyűséges korszak, amikor minden ellenem esküdött. Azt hittem eleinte, hogy átvészelem a nehéz időket, hisz úgy sem tarthat sokáig. Akkor kezdtem csak ijedezni, amikor egyik üzletfelem a másik után ment tönkre. Nagy és szolid cégeket láttam egyik napról a másikra összeomolni, tönkremenni. Óvatosabb lettem, de veszteségeim nem szűntek. Napról-napra jobban összezsugorodtam. Idegessé tett a romlásból való félelem és az idegesség még csak jobban ártott az üzletnek, amely úgy sorvadt, mint az égő gyertya. Esténként kétségbeesett arccal ültem irodámban: mi lesz itt, teremő Isten! A künnlévőségek nem folytak be, a meglevőkön veszteségek értek, de én azért csak tovább is rendületlenül hittem. Azt mondtam: még egy hét és minden jóra fordul. Eltelt a hét, el egy másik is, hónapok multak és még mindig késett a javulás. Megrendült a hitem, elvesztettem a biztonságomat és — ezt észrevették rajtam. Attól a perctől kezdve elveszett ember voltam... Eh, mit részletezem így a dolgot! Rövidesen teljesen tönkrementem, de félíg-meddig elvesztettem a családomat is. Ingerült voltam a feleségemhez, a gyerekekhez és mert nem tudták viselkedésem okát, elhidegültek tőlem. Ezek a csapások oly brutálisan értek, hogy nem volt erőm a további küzdelemre...

A szél könnyesre csipette a szemét. A városháza toronyóráján a mutató veszedelmesen közelgett a 8-ashoz. Meggyorsította lépteit és szavait. Szinte lázasan beszélt tovább. Sálja egyik szára kiszabadult a börberiből és oly szomorúan lebegett utána, mint egy gyászflátyol.

— Meg akartam halni... Mint egy ostoba szerelmes. Revolver? Méreg? — latolgattam... Aztán az életet választottam mégis, ezt a küzdelmes, gyötrelmes, fájós, nyomorult életet, amely rosszabb ezer halálnál is. Évekig tartó öngyilkosságra ítélttem magam... Azóta haldokolva élek. A feleségem hónapok óta nem volt az utcán, mert nincs mit felvennie. Szegyelek a szemem közé nézni... És látná a gyermekeimet! Nem, ne is kívánja magának azt a látványt, nem embernek való... Persze, egy szobában lakunk valamennyien és én kénytelen vagyok napról-napra látni a szenvedésüket. Ó! milyen hősök ezek a gyerekek! A kisebbik fiam például kitálalta, hogy ő gyomorbeteg, neki nem szabad, csak igen keveset ennie. Milyen raffináltan játsza a beteget, hogy kényeskedik, ha kínálják!...

— Nem, nem eszem — mondja —, nekem nem szabad. Tedd meg anyukám azt a szívességet, hogy edd meg a részemet...

— Sírni kell rajta, meg nevetni is. A gyomorbeteg ragadós lett a családban. A többi gyermek is panaszkodik, a feleségem is. És mindegyik azt hiszi, hogy nem veszem észre, hogy nem vesszük észre a dolgot... A lányom azzal állt előm a napokban, hogy ő többé nem megy az iskolába, mert utálja az iskolát és minden vágya az, hogy foglalkozást kapjon... Ő, Ő nem szeret iskolába járni! Nem cigarettázom már hónapok óta, mert nincs miből. Tegnap a kisfiam egy csomó cigarettát tett előm azzal, hogy valaki küldte. Fagatni kezdtem és végre nagy sírások között bevallotta...

Emberök jöttek velünk szembe és furcsa szemeket meresztettek társamra. En is ránéztem és láttam, hogy a járókelők csodálkozása indokolt: ismerősöm sir. Komoly, nehéz könnyeket hullat.

— ... Bevallotta, hogy utcán szedte, nekem, az apjának. Cigarettafévekből csinált nekem cigarettákat...

— Tengünk-lengünk ég és föld között. Sokszor azon a ponton voltam, hogy valami ostobaságot csinállok. Odahaza is észrevették, láttam az aggodó pillantásokból, amelvekkel utnak bocsájtottak és amelyekkel fogadtak...

A toronyóra nyolcat ütött. Megérkeztünk.

— Most szellemi inségmunkás vagyok. Havonta 30 pengőt kapok. Naponta egy pengő kerül kosztra, tüzelőre, lakásra, ruhára: erre az egész keserves életre... A gyerekek büszkék rám...

— „Az apuka hivatala” — hallom naponta százszor is. „Apukának hivatalba kell menni” „Nem késelel a hivatalból?” „Siess, mert a főnök bácsi megharagszik rád, aztán nem lehetsz inségmunkás!”...

... Jól ismertem ezt az arcot, még abból a boldog, derűs időkből...

Klamár Gyula.

Harisnyák, nadrágok, kombinék, hálóginek márkás áru Káldor Károly u. 6.